

RETTEGEK...

Curriculum vitae, proprius

Dr. Gyarmati G. Péter
professzor emeritus

„...Megöl a disznófejű nagyúr...”

Embereknek, akiknek szól és akiket érdekel!

Rettegek saját hazámban!

Háború volt, amikor megszülettem, világháború! Rettegtem, mikor a pincébe zártak és a bombák meg hullottak.

Rettegtem a cserkész-úttörő parancsnoktól, mert Ifjú Gárdát kellett játszani, meg Zóját és Surát! A vereséget nádpálcával mérték ki! Mindig a veszteseknél voltam, mert a szüleim német nyelvet is tanítottak nekem. Szerencse, hogy akasztás nem volt.

Eltanácsoltak a középiskolától, mert az osztályfőnököm tanárúr volt, nem pajtás. Menjenek ezek inkább dolgozni, majd ott megtanulják a „kollektívát”! Rettegtem, mert -mégis felvettek a technikumba-, hogy mikor dobnak ki, „dolgozni”.

Nem, egyetemre nem mentem, nem tanácsolt a KISZ, --pedig az U. Dózsában voltam első osztályú sportoló--, mert nem akartam rendőrtiszt lenni.

Rettegtem, amikor a barátomat a Múzeum-kertben a rendőr felpofozta, mert nem értette apja foglalkozását.

Rettegtem, mert a Bástya moziban a helyi csibészek mindig elvették a mozi-pénzemet.

Rettegtem, mert az utcánkban volt a Jóvátételi Minisztérium és sohasem tudtuk, hogy az utca melyik oldalán közlekedhetünk!

Rettegtem, mert '56-ban mellőlem lőtték le két házbelinket is!

Rettegtem, mert bármelyik pillanatban ezért elvihettek volna.

Rettegtem, mert a berlini fal építésekor behívtak katonának, persze aki „tud” németül, a párizsi utazás helyett. Rettegtem, mert a határőrség már Bicskénél a testnyílásaimat vizsgálta, hogy esetleg kilopom a népköztársaság értékeit. Rettegtem, hazafelé jövet, amikor összeszaladtak az összes fegyveres erők Hegyeshalmon, hogy mit csempészek be az országba. Rettegtem, hogy mi lesz a családommal, míg távol vagyok, rettegtem mi lesz a családommal amikor itthon vagyok.

Rettegtem, ha levelet hozott a postás, egyáltalán, ha csöngettek a lakás ajtajánál. Rettegtem, hogy miért kedves és köszön a második emeleti szomszéd. Még jobban rettegtem, hogy miért nem köszön a második emeleti szomszéd.

Rettegtem ha rendőrt láttam, mert a bordó személyi(azonossági) igazolványig ledegradált, mert csak az számít és ha szerencsém van, akkor hasonlítok az iratra és átmenetileg, --a következő lealacsonyításig--, utamra mehettem.

Rettegtem az iskola-igazgatótól, rettegtem fiam osztályfőnökétől, ha rossz szót szólok a fiam kapja az egyeseket.

Rettegtem a Hazafias Népfronttól, mert önkéntesen kellett tenni, amit parancsra sem szívesen, rettegtem a tanácsi határozattól, mert valamit elvont, rettegtem a bírósági ítélettől, mert nekem soha nem volt igazam. Rettegtem a szomszédtól, mert feljelent, ha nem tetszem neki, rettegtem a gondnoktól, ha nem adtam neki karácsonyi pénzt, vagy keveselte.

Rettegtem az egyetemi tanártól, mert szerinte kivívtuk a világszabadságot Chilében és ezt nekem tudnom kellett volna. Rettegtem az akadémia nagyhatalmi uraitól, mert nem kellett a tudományos munkám, mivel nem tudtam előadni oroszul. Rettegtem, mert kicsempésztam külföldre, ahol meg kellett, magyarul is, németül is, angolul is.

Rettegtem, mert találmányomhoz nyugati alkatrész kellett és ezért börtönbe zártak. Rettegtem, hogy mit találnak ki, hogy ott is maradjak. Rettegtem, mert a családomat nem engedték külföldre

utazni. Rettegtem, mert az eljárás közben meglátogatott a párttitkár és „jó szerencsét” kívánt (olajbányász).

Rettegtem, mert a népköztársaság megengedte, hogy üzletet csináljak, megengedte, hogy adót fizessek, hogy forradalomnak nevezzem a forradalmat.

Rettegek, mert a népköztársaság „eltörölt, mint népet”, attól kezdve köztársaságban élek és rettegek, mert ellopták alólam az országot.

Rettegek, ha rendőr van a közelemben, ha bíró van a bíróságon, ha hivatalnok van a hivatalban, ha beülök az autóba, ha kiszállok az autóból.

Rettegek, ha kattog a telefon és vajon miért állt le már megint az internet-elérésem.

Rettegek, mert vizsla kamerák merednek rám az üzletben, rettegek, hogy a szerződésemet bármikor egyoldalúan megváltoztatja a hatóság, a bank és a vállalat.

Rettegek, mert a közszolgáltató tetszőlegesen emeli az árakat. Rettegek, mert gazdagnak néznek, ha kifizetem a villanyszámlát és kiközösítenek az utcánkban.

Rettegek, mert kitűzöm a kokárdát, rettegek, mert nem tűzöm ki a kokárdát.

Rettegek, mert lehet, hogy cigány vagyok, vagy zsidó vagyok, de rettegek, mert lehet, hogy nem vagyok cigány, meg nem vagyok zsidó.

Álmodom, hogy mennyivel jobb volt egykor rettegni, mint most és álmodom, hogy egyszer azok fognak rettegni akik miatt rettegek és akkor nem fogok rettegni és nem is kívánom, hogy ők retteghessenek! Nem kívánom senkinek!

Inkább ne vegyenek levegőt! Azt kívánom!

Kelt Magyarországon, 2009. januárban.